

JAKUB

HOZA

BEZ NÁVRATU

KNIHA

DRUHÁ

BEZ NÁVRATU
KNIHA DRUHÁ

KNIHY JAKUBA HOZY
U NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

STRAŠÁK

Do pekla a zpět
Spálená země: kniha první
Spálená země: kniha druhá

SOLAR

Bez návratu: kniha první
Bez návratu: kniha druhá

NATHANIEL DARNSWORN

Jako sama smrt
Sochaři masa

PŘIPRAVUJEME

Projít ohněm
Theatre Macabre

..... JAKUB HOZA

BEZ NÁVRATU
KNIHA DRUHÁ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2024

Cover Illustration © Dawid Boldys, 2024

Cover Art © Martin Stehlík, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-705-4 (pdf)

Na jednoho klonového vojáka je toho poslední dobou fakt trochu moc. Nejdřív mi celou jednotku vyhladí potvory, jaký jsem ještě neviděl, a vzápětí propadnu červí dírou na jejich domovskou planetu. Prostě další super den u koloniální pěchoty.

Abych pořád jenom nedržkoval, narazil jsem tu na sličnou mimozemšťanku. Teda vlastně císařovnu, nebo tak něco. V exilu. Stejně ji mám v plánu při první příležitosti ohnout. Problém je v tom, že příležitost je tu hodně nedostatkové zboží. Sotva to vypadalo, že se začne dařit, šup zpátky do sraček.

Má na vás pífků vlastní Stvořitel? K nezaplacení! Na všechno ostatní je tu Grandmaster Card. Ne že by mi tady byla co k čemu, i kdybych ji náhodou měl.

Aspoň že mám zpátky PP, bez kterého bych byl v háji úplně a na to, že by se mi mohlo podařit opravit loď, bych mohl rovnou zapomenout. Což je asi jediný způsob, jak se z téhle žumpy dostat. Zkrátka samá pozitivita. A mizerná vyhlídka na penzi.

14.

Z chrámu odcházela Treia s třestící hlavou. Na kamennou podlahu došlapovala s velkou opatrností. Prvních pár chvil se jí před očima vlnila jako hladina neklidného jezera. Myšlenky jí neskutečnou rychlostí poletovaly ve zmateném víru hlavou. Stalo se toho příliš mnoho, dozvěděla se příliš mnoho.

Ani způsob, jímž ji učili nové cesty využívání magie, nebyly právě šetrné. V některých chvílích cítila, jako by jí mozkiem procházely blesky. Kdysi byla při pokusech o výcvik jedním z nich zasažena. Tehdy se v křečích svíjela na podlaze, když selhala při snaze odrazit ho pomocí ochranného kouzla. Palčivá, ochromující bolest, kterou zažila nyní, tomu byla velmi podobná.

V okamžiku, kdy si začala uvědomovat okolí, tedy v polovině vstupní místnosti chrámu, si uvědomila, že Jan někam zmizel. Všechn předchozí zmatek spláchla panika. Kde může být? Když spatřila Strážce procházejícího po písku před portálem chrámu, její nohy se rozběhly samy od sebe.

To ne! Co si bez něj počnu?!

Ta jediná myšlenka se jí rozléhala hlavou a za ní se vkrádalo zoufalství. Pochopila, jak moc si zvykla na jistotu, kterou jí přinášela Solarova přítomnost.

Ucítila odpor, nohy se jí bořily do písku. Teprve tehdy si uvědomila, že je venku z chrámu. Strážce se zastavil v půlce kroku, ale pak bez zájmu pokračoval. Ona se jich nyní už bát nemusela. Ona ne.

„Tady jsem,“ ozvalo se za ní.

Otočila se a seděl tam on. Opíral se zády o stěnu a zbraň měl mírumilovně položenou v klíně. Slabě se na ni usmál. Nebo se o to alespoň pokusil. Vypadal smutně. Posadila se vedle něj do písku a hlavou se opřela o jeho rameno.

„Takže co?“ zeptal se po chvíli.

„Začali mě učit starou formu manipulace se *Ssirah*,“ olízla si rty.

Sama si nebyla jistá, jak pokračovat. V hlavě měla stále příliš mnoho zmatku.

„Chtějí po mně, abych se chopila moci a zreformovala říši. Jenže já nevím jak!“

„Vyser se... na to, co chtějí, můžeš zvysoka kálet,“ zavrčel jako rozzlobený *drozztak*. „Vsadil bych se o *Deimos* – svou loď –, že je to všechno jejich chyba.“

Opět ji překvapilo, jak dokázal přímo zasáhnout cíl. Při hovoru s bohy se jí toho na jazyk dralo mnoho, ale neodvážila se ty kacírské myšlenky vyslovit. Přinejmenším v duchu je proklela za posedlost T'ssaranů tělesnými požitky. Posedlost, s níž ona sama téměř neustále bojovala.

„Dej si na ně pozor. Tohle znám, chtějí tě jen využít, zatímco oni sami nic riskovat nebudou.“

Opět měl pravdu, jenže...

„Nemohu je odmítnout. Pokud by se tak stalo, zničí mne. A tebe také,“ namítla.

Hodnou chvíli mlčel.

„Opravím *Deimos*,“ pravil rozhodně. „Proti tomu snad nemohou nic mít. Potom se rozhodneme, jak dál.“

„Dobře.“

Nemohla než souhlasit. Mít možnost uletět z planety, a tím snad i z jejich dosahu poskytovalo alespoň nějakou naději.

„Co mysleli tím, že jsi nebyl zrozen obvyklým způsobem?“

Natočila hlavu a viděla, že se dívá přes poušť. Nevypadal šťastně.

„Jsem uměle vytvořený stroj na zabíjení. Upravený tak, abych byl silnější, rychlejší a odolnější než ostatní *lidé*, chci říct Solari.“

„Vytvořený? Jakým způsobem?“ zajímala se. „Někteří z našich čarodějů dokáží vytvářet magické bytosti pro určitý účel.“

„Pokusím se ti to vysvětlit. Jsem vlastně duplikát dávno mrtvého Solara. To je *klonovací* proces. Vezmeš malou část mrtvého Solara a z ní potom v laboratoři vypěstuješ jeho dvojníka. Víš, že je mi vlastně jen šestnáct oběhů kolem mateřské hvězdy?“ řekl.

Zavrtěla hlavou.

„Šest oběhů trvá zrychlený vývoj do dospělosti. Další dva roky výcvik. Pak už následuje nasazení.“

Vytřeštila na mě oči.

„Vy posíláte do boje děti!“

„Ne, tak to není. Jsme už dospělí. Jenom toho, co lidé nazývají dětstvím, si moc neužijeme.“

Sklopila zrak.

„To ani mnohé z našich dětí,“ řekla tiše a s bolestí.

Její vlastní vzpomínky byly plné ponížení, nezájmu rodiny a tlaku, který drtil její duši. Z koutku oka jí skanula osamělá slza.

„Není to tak zlé. Jiný život neznám. Teď jsme dospělí, a tady a teď. Na minulosti nesejde. Přítomnost je to jediné, na čem doopravdy záleží. Zkousím to brát jako druhou šanci. Můj vzor je koneckonců mrtvý.“

Chvilí mlčela. Nebyla si jistá, jestli jí říká pravdu, tedy celou pravdu. Nechtěla před ním vypadat jako slaboch, ale jak pravil: „Přítomnost je to jediné, na čem doopravdy záleží.“ A jestli mu to neřekne tady a teď, tak už to neudělá nikdy.

„Bojím se. Strašně se bojím, že zemřu jako má matka,“ zašeptala.

Když zvedla hlavu, uviděla, jak se zamračil.

„Viděla jsi její smrt?“

„Za pomoci přenosu zrcadel. Dali si záležet, aby její popravu mohla sledovat celá říše.“

„Takže to asi bylo dost zlé,“ povzdechl si.

„Příšerné,“ přisvědčila.

Vzpomínka jí promítla jen pár strašlivých obrazů, ale stačily k tomu, aby se jí začal třást spodní ret.

Ucítila lehký dotek na bradě. Jemně prsty pozvedl její hlavu tak, že se jí díval přímo do očí.

„Nemohu ti nijak zvlášť pomoci. Já sám od začátku vím, že se stárí nedožiju. Že zemřu dávno předtím. Se smrtí jsem smířený. Slyšel jsem, že stárnutí je hrozná věc,“ usmál se.

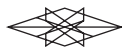
Mírně a s laskavostí, jaké by se od něj nenadála, ale stále velmi smutně. Poté pokračoval.

„Viděl jsem spoustu smrti. Přátel, nepřátel i jiných, kteří byli jen ve špatný čas na špatném místě. Žádná z těch smrtí se nedala označit za poklidnou a bezbolestnou. Sám bych si přál na konci bolesti co nejméně, ale vím, že se to nestane. Jediné, v co mohu doufat, je, že se najde někdo, kdo mi ukrátí utrpení.“

Na okamžik se odmlčel.

„Tohle je také to jediné, co ti mohu slíbit,“ řekl nakonec.

Pevně ho objala, přestože ji jeho zbraň tlačila do žeber, a rozplakala se úlevou.

Zakručelo mi v břiše a zase jsem začal vnímat běh času. V jejím objetí se mi maličko rozpliznul. Příjemné pocity nedokázala narušit ani naše v podstatě nadále zoufalá situace. Ani to, že jsem byl nucen v rámci bezpečnosti a pohodlí opatrně vytáhnout pušku a opřít ji o stěnu.

Se vši ohleduplností jsem se nakonec přece jen vyprostil z Treiina sevření. Sáhl jsem do batohu a po chvílce tápání nahmátl polní dávku. Vytáhl jsem dvě porce výživného gelu v lesklém sáčku. Konzumuje se snadněji než kytu podobný koncentrát, přestože chuť je obdobná. Aspoň ale člověk po konzumaci nemá pocit, že si právě nadobro odrovnal žvýkáci svaly.

„Máš hlad?“ zeptal jsem se své spoléčnice a nabídl jí jeden z balíčků.

Byla na něm ikonka naznačující banánovou příchutí. Nevím, kdo tohle vymýšlel, ale banány znal maximálně z holobrazovky. Já jsem je ochutnal jednou na dovolence. Dokonce původní druh – marsové červené.

„Nejsem si jistá, jestli mám až takový hlad.“

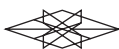
Na sáček hleděla se značným podezřením. Vzhledem k tomu, že s naší polní stravou měla už své zkušenosti, ani jsem se jí nedivil.

Nakonec jsem odšrouboval víčko a obsah před ní vycucnul na jeden zátah. Následnému úšklebku jsem se ale vyhnout nedokázal. Moje síla vůle má své hranice.

„Nebudu ti tvrdit, že je to dobré, ale je to jen o něco horší, než co už jsi ochutnala. Výhoda je, že tohle se dá sníst mnohem rychleji. Jen připomínám, že k lodi to máme daleko.“

Vzhledem k tomu, že po mém proslovu příděl váhavě otevřela, byla má poddůstojnická autorita zjevně na vzestupu.

Obsah sáčku zvládla vyprázdnit na tři hlty. Já bych nejspíš u třetího zkolaboval.

Cesta zpět proběhla bez zvláštních událostí, jen temnota v kaňonu nadále dost obtěžovala. Strážců jsme sice potkali víc než jen pár, ale nevšímali si nás. Nemohu si pomoci, ale nápadně mi připomínali poflakující se vojáky, kteří momentálně nemají do čeho píchnout. Možná je na čase, abych zásadně přehodnotil své názory na ně.

Na palubě *Deimosu* se pak nenacházela ani jedna drápatá tlapa. PP nahodil loď do plného výkonu, sotva jsme vstoupili na palubu. Předtím ho podle vlastních slov přepnul do pohotovostního režimu. Jen bůh ví, co tím přesně myslel. I když ti, se kterými jsem měl tu smůlu se seznámit, asi těžko. Kromě toho ještě PP neochotně připustil, že s touto zastaralou lodí není natolik kompatibilní, aby ji mohl ovládat na dálku. Musí být buďto v mém čipu, nebo v lodním počítači, ale ne na obou místech najednou.

Treia odmítla nabídku večeře s odůvodněním, že po konzumaci výživového gelu je ještě plná. Tím mi ovšem udělala čáru přes rozpočet, protože jsem tak nějak počítal s tím, že ji po dobré večeři konečně ohnu přes stůl. Ve vší slušnosti, samozřejmě. Chtíč mi poslední dvě nebo tři hodiny seděl na

rameni a bez ustání zdůvodňoval, že je nejvyšší čas na pořádnou kulturní výměnu.

Takhle jsem ovšem mohl Treiu jen odvést zpátky do kapitánovy kajuty, aby si odpočinula, a začal jsem uvažovat, kde bych co dobrého snědl. Doufám, že mě nepředběhli Strážci a jako všichni vojáci nevyužili příležitosti a nevyrabovali špajzky.

Stačilo pár vteřin, abych si uvědomil, že po čichu to nepůjde. Na to jsem začínal trochu moc smrdět.

Takže nejdřív mazejte do sprchy, desátníku!

Stačilo slézt o palubu níž a za okamžik jsem byl v důstojnických sprchách. Tu v kapitánově kajutě jsem se neodvážil použít. Byla tam Treia a nemusel jsem se ovládnout.

Aspoň že důstojnické sprchy byly něco úplně jiného než ty plebejské. K dispozici bylo několik kójí s tropickým deštěm, vany, a dokonce vířivka. Tu bych si pochopitelně musel napařit. Možná po večeři.

Oblečení jsem odložil do skříňky v malé předsínce a pak už mé bosé nohy zapleskaly na imitaci kamenných dlaždiček. Podlaha příjemně hřála stejně jako stěny. Pušku jsem ovšem odložil až ve výklenku na toaletní potřeby. Nikdy nevíte, kdy se co podělá.

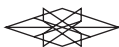
Na malém diskrétním panelu jedné z kójí jsem nastavil teplotu vody a hustotu i velikost kapek. Poté už jen stačilo sprchu spustit a poddat se dopadajícím krůpějím. Tohle jsem vážně potřeboval.

Nejprve jsem se pořádně namydлил sprchovým gelem a důkladně se vydrhl houbou. Nakonec jsem si ještě umyl vlasy.

Povinnosti tím mohu považovat za vyřízené, nastal čas na odpočinek.

Naklonil jsem se a rukama se zapřel o stěnu. Voda mi tak dopadala na hlavu, ramena a záda a teprve potom stékala dolů na dlaždičky a následně do odtoku. Skutečně to bylo jako stát pod teplým deštěm v tropické džungli. Navíc tu (tolik) nehrozilo nebezpečí, že vám při té příležitosti něco ukousne zadek.

Tiché zasyčení dveří jsem zaslechl i přes hukot padající vody. Otočil jsem se tak rychle, až mi zakřupaly obratle krku. Pak jsem přestal dýchat.

Treia ze sebe shodila všechno oblečení tak rychle, že to vypadalo jako eskamotérský trik. Tohle musela speciálně trénovat.

Už přes oblečení mi připadalo, že má postavu modelky. Musel jsem se opravit, galaktické modelky by při pohledu na ni páchaly sebevraždou vstupem do volného prostoru. V plavkách.

Útlý pas, dokonalá šířka boků a ramen, stejně jako délka nohou. Při představě, že by mi je obtočila kolem boků, jsem málem začal výt jako martánský dingodong.

Informace o zvýšeném počtu bradavek a potažmo ňader se ukázala jako pravdivá.

Jednou jsem si v kolonii na Marsu zaplatil zmutovanou děvku se třema kozama. Myslel jsem si tehdy, že to bude rajcovní, ale nakonec to bylo jen divné a vlastně i dost odpuzující.

Tahle holka měla prsy rovnou čtyři, ale divně to nevypadalo. Bylo to zatraceně sexy. Horní pár byl větší a přímo pod ním se nacházel další, přibližně polovičního objemu. Tak akorát do dlaně. Bradavky, o odstín tmavší než zbytek modré kůže, vypadaly jedním slovem delikátně.

Jedna z nejdůležitějších otázek byla konečně zodpovězena. Klín měla holý, bez chmýří. Tento poznatek jsem uložil do složky znalostí t'ssaranské anatomie. Jestlipak je to přirozený stav, nebo si je vytrhává...

Tak dost, věnuj se podstatnějším věcem! Třeba bys zase mohl začít dýchat, ty pako!

Vzhledem k tomu, že to znělo jako od našeho seržanta, jsem automaticky poslechl. Šlo to však mimořádně špatně, dech mi vázl v hrdle a na hrud' jako by mi tlačil obří balvan.

To, jak se ke mně blížila s potutelným úsměvem a zářícíma očima pod hřívou dlouhých barevných pírky, mi taky dvakrát nepomáhalo. Tepová frekvence se přiblížila náhlé srdeční příhodě.

V tu chvíli se nejspíš postavil i mému vytetovanému drakovi. O svém penisu jsem pochybovat nemusel. Trčel kupředu tak, že mi nabourával mou těžce zkoušenou rovnováhu. Nikdy jsem žádnou ženu nechtěl tak moc jako tady a teď ji.

Vydržel jsem do okamžiku, kdy se mi dostala na dosah. Ruce vystřelily rychleji než útočící had a přitáhly mi ji do náručí. Dopadající kapky jsem už vůbec necítil, jen její tělo na mém. Slabě vykřikla, když jsem ji lehce kousl mezi krk a rameno. Její kůže na jazyku chutnala opojně.

Ruce putovaly po jejích zádech. Nezdála se mi, jasně jsem pod kůži cítil pružné svaly. Stejně tak pevný byl i kulatý zadeček.

Znovu vykřikla. Ztuhlé bradavky měla opřené o mou hrud'.

Otočil jsem si ji zády k sobě. Snížil jsem těžiště a vklouzl penisem do mezírky mezi jejími stehny. Treia zavrňela jako kočka a pohotově sevřela penis mezi stehny. Tuhle hru znala. Konečně jsem se chopil jejích prsů. Začal jsem pěkně odspodu a propracovával se k vyšším cílům. Byla sametová a přesně v tom dokonalém poměru pružnosti a pevnosti, v jaký jsem doufal.

Znovu jsem ji kousl, tentokrát na druhé straně. Jednak se nám to oběma líbilo a taky bude mít cucflek a stopy po zubech symetricky.

Jenže pak už mi nestačilo ani tohle. Uchopil jsem ji ze zadu za krk. Šíji měla tak štíhlou, že bych ji snad mohl i uškrtit. Přitlačil jsem ji k podlaze a ona si poslušně klekla na kolena. Po další pobídce se opřela dlaněmi o zem. Hrubě jsem jí posunul nohy tak, aby byla stehna dál od sebe. Ovládal jsem se čím dál hůř. Dýchal jsem jen přerývaně a závaží na hrudi mě tlačilo. Povolí, až když bude mé tělo v jejím. Pohled na vystrčený zadeček a štěrbinu těsně pod ním byl téměř nesnesitelný. A naštěstí jsem ho nadále snášet nemusel.

Treia byla sice vlhká, ale také velmi těsná. Na první pokus jsem do ní vnikl sotva třetinou penisu. Při tom zasténala tak, že mi málem vybuchlo srdce. Povytláhl jsem ho a při dalším pokusu se propracoval o něco dál. Nechtěl jsem jí ublížit, ale zároveň mi to bylo jedno. Na pátý pokus jsem v ní byl celý. Podle jejího zasténání se jí to líbilo přinejmenším stejně jako mně, takže jsem se do toho mohl opřít. Nejprve pomaleji, ale brzy jsem přidal. Teď už jsem v ní i přes stále pevné sevření klouzal hladce. Uvnitř byla neuvěřitelně horká.

Prsty pravé ruky jsem zajel do její hřívky a sevřel peří. Teď už jsem se ovládal natolik, že jsem si mohl dát pozor na to, abych je nevytrhal. Přinutil jsem ji zvednout hlavu. Táhle vykřikla, na několik vteřin úplně ztuhla a poté se roztrásla.

Už? Většinou to trvá o dost dýl. Klesla na lokty. To ale nebyl důvod přestávat. Naopak jsem mohl přidat. Delší tahy. Silněji.

Sténání se během chvilky vrátilo. Nezdála se být vůbec proti.

Po zralé úvaze jsem shora přitiskl své tělo k jejímu a dlaněmi uchopil větší prsa. Z čistě nesobeckých důvodů, samozřejmě. Aby moc nelítala.

Celý svět se smrškl na nárazy a žhavé spojení těl. Při dalším orgasmu pod ní povolily ruce. Opatrně jsem ji položil na podlahu. Potom jsem ji ale otočil na záda. Chvilí jsem se díval na její tělo, na prudce se zdvíhající ňadra a do rozšířených očí. Byla krásnější než kdykoliv předtím. Nádherná.

Na okamžik jsem se postavil a vypnul sprchu. Poté jsem vklouzl zpět mezi její otevřená stehna a znovu do ní vstoupil. Okamžik pauzy obnovil mé síly a výdrž. Když jsem se v ní začal pohybovat, tiše řekla jediné slovo: „Silněji.“

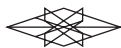
S největší radostí jsem splnil její přání a začal ji zatloukat do podlahy jako pneumatické kladivo. Výkřiky se slily v jediný, táhlý a neustávající. Po chvilí jsem zvedl tělo do sedu na kolenou, uchopil její kotníky a roztáhl jí nohy doširoka. Překvapeně se na mě zadívala, společně s mírně pootevřenými ústy to působilo natolik erektivně, až jsem se začal bát, aby jí špička penisu neprorazila skrz břicho. S tím se dala dělat jediná věc – znovu se pustit do díla.

Zanedlouho jsem ucítil důvěrně známý, rychle narůstající tlak v tříselech. Pulzování vycházející z hloubi těla. Přes všechny dobře známé průvodní jevy mě náhlost ejakulace překvapila. A také její prudkost. Ve stále těsném sevření bylo každé křečovitě stažení na samé hranici rozkoše a bolesti.

Snad jí neprostřelím díru do dělohy.

Zatmělo se mi před očima a v hlavě mi vybuchl velký třesk. Skrz zaťaté zuby se mi prodral výkřik ukončený zavrčením.

Nevím, kdy to skončilo. Kdysi jsem četl, že někdo nazývá orgasmus „malá smrt“, teď už jsem se tomu nedivil. Já bych mohl zemřít právě teď a byl bych šťastný.

Pomalu jsem vytáhl ochabující úd, zatímco má partnerka zůstala ležet se zavřenýma očima bez hnutí, s nohama roztaženýma. Nemohl jsem se od toho pohledu odtrhnout. Tohle bylo to poslední a definitivní potvrzení, že nyní je opravdu MOJE.

Naklonil jsem se nad ni a přejel jí jazykem po bradavce. Aby si její kolegyně nestěžovaly na diskriminaci, vystřídal jsem poctivě všechny čtyři.

Treia otevřela oči a přitáhla si mě blíž. Její jazyk se mihl jako hadí a hladce zajel do mých dychtivě pootevřených úst. Během chvilky jsme přešli na něco, co se nedalo nazvat ani francouzákem. Tohle byl úplně jiný level.

Ani jsem se nenadál, a zatímco jsem levačkou zpracovával pravé horní prso, dva prsty pravačky jsem už měl hluboko uvnitř Treii a prováděl průzkum terénu bojem.

Modrá ruka sklouzla po mém těle dolů a nahnátla penis. Treia se spokojeně usmála.

Jojo, neposeda už zase hrdě zvedal hlavu. Sice to tak krátce po prvním styku trochu bolelo, ale ovládání bolesti byla součást výcviku. Musím myslet na čest koloniální pěchoty.

Druhé kolo nebylo tak intenzivní, zato jsem se mohl blíže věnovat průzkumu t'ssaranské anatomie. Tak například klitoris byl zastoupený hned ve dvou exemplářích. Jeden na obvyklém místě, druhý těsně nad vstupem do pochvy samotné. Nebylo divu, že si sex tak užívala. Herreroová sice byla při sexu pořádné dělo, ale Treia připomínala vodíkovou pumu.

Pravda je, že líbání s jazykem delším, a navíc rozeklaným mi připadalo trochu zvláštní, ale zato orál byl super. Dokonce zvládla jazyk omotat kolem penisu a...

Jedním slovem úžasné.

Jen v oblasti poprsí jsem pořád tak nějak nevěděl, kam s rukama. Tedy kam dřív s rukama. Asi poprvé jsem zalitoval, že nepatřím k experimentální sérii silně upravených čtyřrukých klonů. Sice z nich pokročilý upgrade mozku kvůli zaměřovací dělal tak trochu magory, a navíc měli sklony chovat se vůči méněrukým nesnesitelně nadřazeně, ale zrovna teď by se to dost šiklo. Měl jsem zkrátka pocit, že takto nemohu naplno využít nabízející se potenciál.

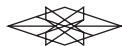
„Jak jsi mě vlastně našla?“ Tohle mi trochu vrtalo hlavou, zatímco jsme se oblékali.

Nouzová dávka u chrámu sice hlad zaplašila, ale teď se vrátil s o to větší silou. Nic tak nepodpoří zdravé trávení jako pořádná šukačka.

„Tvůj démon mi ukázal cestu,“ odpověděla s úsměvem.

Počítač mi dělá dohazovače, neuvěřitelné.

Ne že bych mu nebyl vděčný.

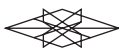
Po další sprše a večeři jsme museli probrat, jak dál. Moje priorita byla jasná – zprovoznit *Deimos*. Treia měla absolvovat ještě několik lekcí aplikované magie s božskými ču... Musel jsem se před ní trochu krotit, ale nějak jsem pro ně nenacházel slušné pojmenování. Kromě toho se ovšem nechtěla vzdát své lodi. Proti argumentaci, že se musí starat o *Krastena*, se nedalo nic namítnout. Už tak měla výčitek svědomí ažaž. Sice ho před výpravou docpala do zelené, ale stejně si o něj dělala starosti.

Samozřejmě že jsme nemohli vyrazit hned. Přípravy zabraly skoro tři dny. Potřebovali jsme si odpočinout a doplnit síly. Treia absolvovala pokračování rychlokurzu pokročilé magie, po

kterém jí několik hodin třestila hlava a byla tak vyštavená, že mé neslušné návrhy odmítala, dokud se pořádně neproskala.

Já jsem zatím s PP sumarizoval škody. Postupně jsme je společně obhlíželi přímo na místě a já se čím dál víc chmuřil. Čekala nás přímo nechutná spousta práce s nejasným výsledkem. Především to ovšem bylo vysoko nad mou kvalifikací v oblasti manuální práce. Zkušenosti s rajóny, údržbou zbraní a stavbou opevnění tady asi moc nepomohou.

A pak tu samozřejmě byla ještě jedna věc.

„Co je to?“ zeptala se Treia, zatímco jsem první ze strojů vytlačil na manipulačním vozíku do hangáru.

„Věc, která nás bezpečně dopraví k lodi. Jestli tedy bude fungovat,“ odpověděl jsem a snažil se nedat najevo nervozitu.

Téměř dvoumetrový stroj se tvarem podobal kosočtvercové šipce s protaženou přídílí a stabilizačními křídélky na ní. Na místě těžiště stroje se nacházela sedačka pro dvě osoby a před ní řízení. Obojí, i posez na stroji, se hodně podobalo motorům, které jsem očumoval v muzeu techniky.

Naklonil jsem se nad ovládání a přepnul dva spínače. Stroj mi pod rukama mírně zavibroval, ale hned se zase uklidnil. Vypadá to dobře.

Nadechl jsem se a stiskem tlačítka mašinu nahodil. Gravbike se vznesl do vzduchu a zůstal viset metr nad plošinou nízkého vozíku. Nikam neujížděl, přestože jsem z něj dal ruce pryč. To znamenalo, že stabilizace je netknutá. Když jsem ho tahal z nakráplé bedny, bál jsem se, jestli havárku přestál v provozuschopném stavu. Lehkým tlakem na řídítka jsem gravbike svezl dolů z vozíku.

„To je levitační stroj?“

Treia přešla pod gravbikem rukou jako asistentka při kouzelnickém triku.

„Dá se to tak říct. Říkáme tomu gravbiku. Jeho základem je pohon, který kdysi dávno vymyslel profesor Česlavík.“

„Co znamená slovo *profesor*?“

„Něco jako mudrc nebo mistr čaroděj.“

To mi připomíná, že bych měl pro jistotu projít ovládní. Sice to vypadalo, že se stroj při startu automaticky vyladil na místní gravitaci, ale určitě bych nechtěl, aby mi to v rychlosti někam uštěřilo.

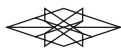
Mašinu jsem vytlačil z hangáru až do kaňonu. Venku byla pořád tma jako v nekončící noci. Taky už by si s tím mohli dát oraz.

Vylezl jsem na mašinu a s úsměvem napřáhl k Treii ruku. Bez váhání ji přijala. Vtáhl jsem ji za sebe.

„Chyt se mě kolem pasu,“ doporučil jsem jí.

Zapnul jsem světla a pomaličku, piánko se rozjel soutěskou. Na mašině s rukama krásný holky kolem pasu... Konečně jsem věděl, jak se cítili hrdinové ve filmech. A taky proč byli pořád tak vysmátý.

Dojeli jsme na písčitou planinu před kaňonem. Treia sesedla a já se dal do testování a ladění řízení. Zanedlouho už jsem svištěl takovou rychlostí, až se za mnou zvedala oblaka zvířeného písku. Treia mi při jedné ostré zatáčce nadšeně zamávala. To ovšem netušila, že ji to čeká taky.

Mohl jsem ji celou cestu vézt v tandemu, a také to tak nejspíš bude. Jenže tu bylo to nejspíš. Kdykoliv se může něco podělat

a její život pak může záviset na mašině. Nemůžu dovolit, aby umřela kvůli tomu, že jsem něco podělal nebo blbě zařval.

O hodinu později se k tomu postavila se sobě vlastní odvahou, kterou jsem tak obdivoval. Trochu znervózněla až v okamžiku, kdy jsem trval na tom, aby si přes kombinézu navlékla bezpečnostní vestu s výztuhami páteře a gelem absorbujícím nárazy. A ovšem také přilbu.

„Vždyť ty jsi nic z toho nepotřeboval!“ založila si ruce v bok a byla neuvěřitelně roztomilá.

„Já mám s řízením zkušenosti. A vlastně jsem taky tak trochu riskoval.“

„Riskoval? Bylo to nebezpečné?“

„Moc ne. Ty na tom ale poletíš poprvé a bylo by nešťastné, kdyby sis ublížila.“

Rozhlédla se.

„Tak proto jsi nás vzal na místo, kde je spousta písku a málo starých lodí?“

„Ano. Také jsem se nechtěl zranit, kdybych se potřeboval předvádět.“

Přesně takhle jsem to říct nechtěl, ale t'ssaranský jazyk se učím za pochodu.

„Příště si také vezmeš přilbu!“

„Dobře...“

„Co jsi říkal?!“

„Rozkaz!“

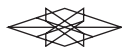
Teprve pak si nechala zaklapnout hledí přilby. A já si mohl začít kousat nehty.

Tohle jen těžko poznáte od pohledu nebo po letmé známosti, ale Treia se ukázala jako adrenalinový šílenec. Netrvalo dlouho a prováděla s gravbikem věci, o které bych se nikdy nepokoušel.

Po jednom obzvláště vypečeném manévru zmizela i s mašinou v písku vysoké duny. Mohl jsem jen doufat, že se nedostala k plášti pohřbené lodě. Naštěstí se vzápětí z písku vynořila vesele mávající ruka.

Rozběhl jsem se, abych jí pomohl vyhrabat se. A také, abych nastavil omezovač rychlosti.

Vzduch mi svištěl kolem hlavy, přesto jsem před sebe viděl bez obtíží. Lehká bojová přilba má přes oči hledí z pancéřového plastu. Na cestu k Treiině lodi jsem si zbroj po uvážení přece jen vzal. Na ochranu před Strážci (kterou stejně neposkytovala) jsem už ji sice nepotřeboval, ale ti nebyli jedinou hrozbou tohoto světa. Kromě toho jsem musel slíbit, že si přilbu vezmu.

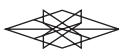
Po ještě delším uvážení jsem doplnil bojové drogy v zásobníku integrovaném v levém chrániči předloktí. Když se mi injektory zabořily do masa, bylo to hodně nepříjemné. Odvykl jsem si zatraceně rychle. A vracel se k tomu hodně nerad.

Treia se mi opět tiskla k zádům. Jen mě tentokrát kousek pod lopatkami tlačila její přilba. Tatáž, s níž se učila řídit. Žádná z dostupných pozemských zbrojí jí neseděla. Byla zkrátka na klonovou vojandu příliš drobná. Nakonec jsem jí vybavení doplnil o komlink do ucha.

Cesta přes poušť byla brnkačka a přes pahorkatinu vlastně také. Jen jsem po dobu, kdy jsme letěli přes kopce a údolí,

nastavil automatické udržování stálé letové hladiny. V bojové zóně bych si to netroufl, aby nás nesundala protiletická obrana.

Za pahorkatinou jsem se vrátil ke kopírování terénu. Sice jsem se tak musel pekelně soustředit na kličkování mezi velikými kameny a krystaly, ale připadalo mi to bezpečnější. Všechno totiž šlo až příliš snadno.

„Pět živých cílů na jedenácti hodinách,“ ohlásil PP a promítl mi je do hledí.

Zatím to byly jen nezřetelné skvrny, v infra spektru teplejší než okolí.

„Vidím je,“ potvrdil jsem, zpomalil a zastavil.

Byli jsme od nich necelých pět set metrů. Slyšet nás nemohli, gravibike je tišší než smrt.

„Co se děje?“ ozval se mi v uchu Treiin hlas.

„Sesedáme, nejsme tu sami.“

V duchu jsem si projel mentální mapu a vzdálenosti. Cizinci museli být kousek od lodi.

„Kde jsou?“

Treia se rozhlížela po okolí. Nakonec si sundala přilbu, aby lépe viděla. Peří na hlavě měla celé slehlé.

„Nedaleko tvé lodi,“ ukázal jsem před nás. *„Ještě docela daleko. Přepočítávání na sureky mi moc nejde. Možná dvě stě padesát.“*

„Na osmdesát tři procent se jedná o humanoidy,“ napovídal snaživě PP.

„Přišli si pro mě,“ řekla tiše Treia.

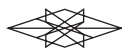
Zvládla si to odvodit bez nápovědy. Já došel ke stejnému závěru.

„Ano, myslím, že to budou vaši,“ přikývl jsem.

Oči měla strachem otevřené doširoka. Vím, že ji ve spánku pronásledují noční můry. Nebylo těžké odhadnout proč. Strašně mě žralo, že jsem s tím nemohl nic dělat. Dotedl.

Stála tam a dívala se k zemi. Zvedl jsem jí bradu. Třásla se a ve mně se zvedal hněv. Přesto jsem se na ni dokázal povzbudivě usmát.

„Přece si nemyslíš, že jim tě nechám napospas? Tvůj druh se Solarů bojí. Tak jim připomenu proč.“

Pušku mám v pohotovosti a přibližuju se rychlým, plynulým krokem. Právě teď bych měl být od nepřátel tak sto metrů. PP mě naviguje v reálném čase.

Treiu jsem nechal u gravbiku. Nevěděl jsem, jak je na tom v boji, a tohle byla věc, kterou raději vyřídím sám. Nakopat prdele modrákům je hezké pokračování pozemské tradice.

Navíc se serou do mojí holky (nebo do někoho, kdo k ní má za celý můj život nejbliž), takže další lidskou tradicí je vymlátit jim zuby z huby. Přinejmenším.

Problém byl v tom, že senzory gravbiku jsou slabé a radar spíš pro formu. Z toho důvodu jsem pořádně nevěděl, co mě na místě čeká.

Ukázalo se, že především to jsou dvě lodě, které zaparčily jen kousek od Treiina šífu. Přestože základní konstrukce byla podobná, na rozdíl od jejího korábu působily hranatěji a nebezpečněji. Dokonce disponovaly čímsi jako plátováním trupu. Maličko retro, ale když jim to šlape...

Obešel jsem hranatou skálu posetou barevnými krystaly všech možných druhů. Za ní se krčil Strážce. Číhal, pozornost

upřenou na nezvané hosty. Krátce na mě pohlédl jako jeden profesionál na druhého.

Zřejmě jich měl také plné zuby. Nebo právě naopak. Neměl jich zuby plné dost.

Spustil jsem dalekohled integrovaný v hledí. Skupinku mezi loděmi jsem měl jako na dlani. Tak copak tu máme? Čtyři modráky ve vcelku praktických černých kimonech pokrytých pochybnými symboly.

Že by čarodějové? Jsou ověšení okultně se tvářící bižuterií a v ruce drží divné vidlice, které vypadají trochu jako ladička. Že váhám.

Od lodi k nim kráčel další. Tenhle byl svlečený do půli těla (naštěstí horní) a dával tak na odív rituální jizvy, které vytvářely fialové vzory na modré kůži. Na palici měl fakt divnou vysokou a baňatou čapku. Jasnej šmoula.

Proč koukat na zvěrstvo jako *Šmoulové*? Dvě slova: chlastací soutěž. Schválně si někdy vyzkoušejte, jak dlouho se udržíte ve vertikální poloze, když do sebe musíte kopnout frtana po každém vyšmoulovat, šmoulézně, šmoulopádně a podobně. Jestli dáte díl a půl, je to sakra výkon.

Tedy koukali jsme i na další dětské seriály, i když z jiných důvodů. Tak třeba Gedžitka z *Rychlé rotý* je fakt kost.

Jeden bod k dobru jsem mu ovšem připsal za to, že si nezapomněl vzít hnědé kalhoty.

Také jsem zaregistroval, proč se notoricky nevrlý Strážce drží zpátky. U nohou jim stál artefakt hodně podobný tomu Treiinu, jen o byl o dost větší. Že se jim s ním chce tahat, navíc v téhle gravitaci...

Ale co, třeba se jim vybíjí pomaleji než nám. Zvedl jsem pušku a zamířil, tohle bude fakt sranda. Zaměřovací bod, který mi promítla optika, jsem pevně usadil na cíli, navolil průbojně a stiskl spoušť. Pro jistotu jsem tam rovnou poslal dávku tří střel.

Artefakt se převrátil a odpadlo z něj několik odštípnutých fragmentů. Popravdě to bylo trochu zklamání. Čekal jsem efektnější efekt.

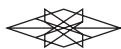
Zjevně to ale stačilo, protože artefakt přestal pulzovat. Strážce na mě krátce pohlédl a vyrazil. Přitisknutý k zemi, ale pořád nechutně rychlý.

Šmoula a spol. se nejprve rozhlíželi po zvuku výstřelu. Vzápětí si však jeden z nich všiml, co se přihodilo jejich artefaktu. Zaječel a ukazoval k zemi.

Shromáždění čarodějové zareagovali pohotově a vcelku rozumně – rozběhli se na všechny strany jako vyplašení píseční turbo tarbici.

V duchu jsem se pousmál a přepnul na tříštivé proti nechráněným živým cílům. Tohle bude ještě větší sranda, než jsem si myslel. Úplně jako na střelnici.

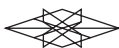
Úsměšek mi dlouho nevydržel, v zádech jsem ucítil upřený pohled.

Otočil jsem se a zamířil. Podél hlavně jsem se díval přímo z očí do oka. Oka s přibližně třiceticentimetrovým průměrem, červenou duhovkou a očním nervem jako ocáskem. Vznášelo se nad skálou o šest metrů dál.

„Prásk!“

Tříštivý náboj roztrhal oko na kusy. Cáry, krev a sklivec se dematerializovaly dřív, než dopadly na zem. O kus dál napravo se ozvalo zaječení. Přijít o oko, to nepotěší.

Já zatím tryskem vyrazil přibližně ve směru výkřiku. Útok spustí každou vteřinou.

Zapnul jsem pumpu, která do žil začala vhánět základní bojovou směs. Vzhledem k tomu, že jsem teď byl (nezvykle dlouho) čistej, snesu fakt hodně. Celý svět se mi zaostřil před očima stejně jako moje myšlení.

Za zády se mi ozval tupý úder, jako když pneumatický buchar zatlouká do země pilíř. Tlaková vlna mě udeřila do zad. Kamennou tříšť zbroj bez problémů zastavila. Ohlédl jsem se a za mnou se v kamenném podkladu objevil malý kráter, ze kterého se na všechny strany šířily praskliny.

Koukám, že nasadili spirituální, dronem naváděnou houfnici. Nakonec nebudou zase tak marní. Tuhle hru ale mohou hrát dva.

„Zaměřil jsi místo výkřiku?“ zeptal jsem se PP.

„S dostatečnou přesností,“ ujistil mě temně.

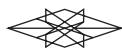
Pokusy o likvidaci svého uživatele zřejmě nesl se značnou nelibostí.

„Široký rozptyl!“ nařídil jsem.

Pak už stačilo jenom namířit přibližně ve směru cíle a stisknout spoušť. Možná jsem ji přidržel o něco déle, než bylo nutné.

Pohled na kouřové stopy řízených střel, které vylétly nejprve k nebi a poté neomylně po oblouku zamířily za pahorek o kus dál přede mnou, byl uspokojujivý. Bolestné výkřiky, které se ozvaly vzápětí, ještě uspokojujivější.

Ted' ovšem nebyl čas usnout na vavřínech. Znovu jsem se rozběhl. Tentokrát jsem totiž svou pozici odkryl já.

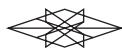
Proběhl jsem kolem skaliska, které by mě mělo od nepřátelské artilerie oddělovat, trochu větší rychlostí, než jsem původně zamýšlel. Ještě o něco rychleji, a začal bych driftovat jako japonští anime šermíři.

Málem jsem vrazil do tmavého roucha s ornamenty. A vida, on to osamělý pěšák v poli.

Modrák pomaloučku zvedal jednu z vidlic. Aspoň jsem si ji mohl lépe prohlédnout. Tvar ladičky jsem strefil dobře, jen byla složitě zdobená zářezy a čímsi jako runami. Její kov se podobal leštěnému bronzu.

Chlapík ji pořád zvedal, ale nezvedl. Já měl dost času hodit flintu na záda a vytáhnout nůž s monočepelí. Usekl jsem mu nohu v koleni a bodl ho mezi žebra. To vše jsem stihl, zatímco jsem probíhal kolem něj.

Z toho bylo jasné, že už naplno svištím na křídlech bojového tripu.

Posledních deset metrů a vlétl jsem přímo mezi ně. Vcelku solidní sedmičlenná skupinka, pokud tedy nepočítám i toho, který ležel bez hnutí v modré kaluži.

Pravda, tomu nejbližšímu paže visela na roztřepeném kusu tkáně, který mu zbyl z ramene. Přestože to nebyla zrovna mířenka, stejně jsem od své střelby čekal o dost lepší výsledek.

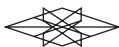
Švihnutí čepele. Modrá krev vystříkla z hrudníku skoro jedno-rukého. Ostří snadno prošlo skrz žebra a hrudní kost. Ať nikdo neříká, že jen tak odcházím od rozdělané práce.

Jeden řez, jeden mrtvý. S monočepelí nemusíte řezy napravovat. Zvláštní, myslel jsem si, že budou mít kouzelné štíty nebo tak něco. Je pravda, že jsem při útoku měl pocit, jako by mi ruka s nožem na moment uvízla v medu, ale hned to zase pominulo.

Zmáknul jsem dva, ale tak moc jsem se zabral do práce, že jsem si nevšiml modráka, který dokázal reagovat o dost rychleji než ostatní. Měl zdobnější roucho a vzhledem k tomu, že mě stíhal, zřejmě taky na něčem jel. Jen místo drog to bude ta jejich *Ssrirah*.

Problém byl v tom, že na mě mířil vidlicí, jako bych byl pečený krocan.

Mezi hroty stolovacího náčiní proběhl modrý elektrický výboj.

Sakra! Blesku neuhnu ani nadopovaný. Udeřil přímo do mě a...

A nic. Tedy skoro nic. Zuby drnčely, svaly brněly a bolestivě se samy stahovaly. Dokonce mi po kůži přeběhlo několik tenkých elektrických oblouků.

Už jsem si párkrát sáhnul na dráty pod napětím a přišlo mi to horší.

„Tohle bylo všechno?“ zavrčel jsem, až se rozklepal pro změnu on.

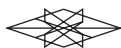
Jenom na mě třesl oči a němě otevíral a zavíral ústa.

Neměl jsem to srdce se na to dál dívat, zjevně potřeboval aspoň na okamžik spočinout. Tak jsem mu levým hákem položil hlavu na rameno. Podle všeho to zabralo, jen ten v pravém úhlu zalomený krk už asi nerozdýchá.

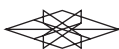
„Solar! Je to Solar!“ ozval se zděšený výkřik.

Stihl jsem zabít ještě jednoho, ale poslední dva se rozběhli každý na jinou stranu, jako když střelí. A to jsem měl v ruce jenom nůž. Koukám, že strašlivá pověst má i pár nevýhod.

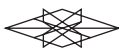
Rozhlédl jsem se po bojišti, jestli bych nekápl na něco užitečného. Kromě krve, těl i jejich částí a osiřelých vidliček spíš nic než moc. Počkat, matně si vzpomínám na filmy s brejlatým kouzelníkem. Jestli oni ty vidlice nepoužívají jako čarodějové ve filmu klacíky... hůlky, chci říct.

Něco přece, uprostřed jedné z kaluží stál starý známý artefakt. Zdrhali v takovém kalupu, že tady nechali pomůcky nezbytné pro přežití. Každopádně my ho nepotřebovali a ještě by mohl padnout do špatných rukou, což byly vlastně všechny ostatní. Dvě dávky.

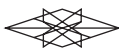
Doprava, nebo doleva? Doleva je to blíž k lodím. Těm bych se měl podívat na zoubek přednostně. S trochou štěstí bych mohl najít zmizelého, abych ho nechal zmizet definitivně.

Jak jsem zjistil, uprchlík se daleko nedostal. Jeden ze Strážců ho dostal sotva o pět metrů dál. Se vši opatrností jsem ho obešel. Rušit kolegu při obědě by bylo neslušné. Kromě toho mu T'ssaran podle všeho dost šmakoval. Takové mlaskání jsem naposledy slyšel při grilovačce v hangáru B.

O kus dál se skupinka čtyř čarodějů bránila několika Strážcům hotovým přívalem zaklínadel. Proč se Strážci obezřetně drželi dál, jsem zjistil během okamžiku. Kouzelníci si ke své smůle jako obrannou pozici vybrali obří trs divných krystalů, na které si Treia dávala zatracený pozor. Když začaly silně blikat, urychleně jsem se pakoval.

Dobře jsem udělal. Výbuch za mými zády byl sice hezky duhový, ale taky zatraceně silný.

První z jejich šífů jsem měl na dohled, ale zaradoval jsem se předčasně. Padl jsem totiž do pasti.

Letěla ke mně ohnivá koule o průměru dva metry. Ať už jsem jakékoliv, ohnivzdornej nejsem. Proskočil jsem pod koulí para kotoulem tak těsně, že jsem na zádech na okamžik ucítil žár. Zásah něčím takovým by mi vážně neudělal dobře.

Skončil jsem v kleku, ale zamířit jsem nestihl. Druhá koule se blížila s neodvratností komety. Sotva jsem se zvládl ukrýt za jeden z rozměrnějších balvanů.

Čarodějové byli tři a střídali se v sesílání. Otázka byla, kdo vydrží déle. Na sebe bych nevsadil, protože kámen se začínal nepříjemně rozpalovat.

Ozvalo se „Vhúš!“ dalšího fireballu a okraj kamene se zabarvil do červena.

„Stihnul jsi je zaměřit, že jo?“

„Ano, ale...“

Na můj vkus odpovídal PP moc pomalu. Nastavil jsem řízenou střelbu a začal pálit. Po třech ranách jsem skončil.

„Chtěl jsem tě informovat, že máme poslední tři řízené náboje,“ ucedil PP.

Slyšitelně zapracoval na jízlivosti, ale raději jsem mlčel. Tu spouští jsem předtím asi vážně držel moc dlouho. Jinak byla odezva (alespoň co se smrtelných výkřiků týče) nulová. Ti převíti měli lepší štíty.

„Vhúš!“

Fakt mě s tím začínali srát. Tady se asi něco stane... a mělo by se to stát rychle, protože do mého úkrytu udeřila další ohnivá koule jako kráva.